

ening med Universitetets Museum allerede dengang havde staaet dem for Die. Det er nemlig fra de forskjelligste Sider allerede i en Mærkelig paaviist, hvorledes denne Museumsbygning lider af væsentlige Mangler, navnlig hvorledes den var overfyldt og hvorledes den var fugtig og forfalden. Jeg skal til Støtte herfor anføre et Par Citater, som ere tagne af den Embedsprotokol, der føres af det kongelige Museums Inspektorer i deres, jeg troer maanedlige Møder. Jeg skal ikke saa meget heraae mig paa et Par Citater fra 1848—49, idet Inspektoren for 2den Afdeling allerede i 1848 klagede over, „at der er Mangel paa Plads, at Skabene ere næsten overfyldte og at ingen Plads findes til at anbringe flere, selv om der ikke maatte fattes Midler til at anskaffe saadanne,“ ligesom i 1849 Inspektoren for 1ste Afdeling erklærer, at „1ste Afdelings Lokale allerede er næsten opfyldt.“ Man kunde maaskee sige, at Beviiisghydigheden af disse Erklæringer var svækket derved, at den afbøde Overinspektors Embedsbolig, som havde staaet ledig siden 1846, i 1850—51 blev anvist til Opbevaring af Samlingerne, hvorved der skaffedes Plads tilveie; men allerede i Februar 1853 gjorde Inspektoren for 2den Afdeling i sin Embedsprotokol opmærksom paa, at han ikke kunde opstille Mere i sin Afdeling, og at en Udvidelse af Lokalet derfor var paatrængende nødvendig, og i den Komiteebetænkning, som afgaves i 1852 af den af Konfistoriet nedsatte Komitee, erklæres, at en ikke ubetydelig Deel er aldeles uopstillet af Mangel paa Plads, „og i det Hele ere alle Afdelinger saa overfyldte, at man endog meget snart maa befrygte, at Mangelen paa Plads ikke alene som nu vil hindre Opstillingen, men standse Ordningsarbejdernes Fremme“; og i den Komiteebetænkning, som blev afgivet 1859, siges der: „Skulle de Skatte, som det kongelige naturhistoriske Museum indbringer, ikke ødelægges eller dog henligge uden Nytte, maa man meget snart være betænkt paa at skaffe det en betydelig større Plads.“ Om Museets Fugtighed er der ligesaa eenstemmige Erklæringer. Inspektorerne klage i Embedsprotokollen for April 1852 over den „Fugtighed, hvoraf hele Museet, og navnlig Stueetagen, allerede lider“, og i

den før nævnte Komiteebetænkning af 1852 siges der, at „Meget er opstillet i Bærrelser, hvor det af Mangel paa tilstrækkeligt Lys ikke kan sees eller hvor det af Fugtighed saa stærkt trues med Ødelæggelse, at dets Opbevaring er forbunden med stor Vanskelighed“.

Hvor forundret maa man derfor ikke blive, naar man af en Skrivelse, der som Bilag følger med denne Betænkning, seer, at Konfistoriet, som i sin Midte tæller de Mænd, hvoraf det har sammensat de forskjellige Udvalg, der have afgivet Betænkninger, som tale saa stærkt til Fordeel for en Forening, og de Mænd, som have opsat alle væsentlige Reformers og ladet Alt blive ved det Gamle, netop fordi de havde en snarlig Hovedreform i Udsigt — at Konfistoriet, blot fordi det føler sig utilfreds med den Affattelse, som det Lovforslag, der er forelagt af den høitærede Minister, har faaet, erklærer, „at man maa ansee det Forslag, der er indeholdt i Lovudkastets § 2, for saa forbedreligt for den zoologiske Videnskabs Stilling ved Universitetet, at Konfistorium langt maatte foretrække den nuværende Tingenes Tilstand for den Ordning, som Lovudkastet gaaer ud paa at indføre.“ Denne Argumentation, siger jeg, forekommer mig noget besynderlig, især naar man husker paa, at der for Konfistorium aldeles ikke mere forelaa noget Enten-Eller, idet det var efter dets Indstilling under 5te Juni 1858, at endeel af det kongelige naturhistoriske Museum, nemlig den mineralogiske Samling, allerede for 3 Aar siden var gaaet over til Universitetet, saa at Spørgsmaalet om Foreningen derved fra Konfistoriets Side allerede findes fuldstændigt besvaret. Foreningen er tildeels fuldført, og dette Lovforslag skal kun paatrække den Lovens Stempel.

Indenfor Udvalget har denne Lovforslagets Hovedtanke heller ikke givet Anledning til nogen Dissens. Slutningen af Lovudkastets § 1, som handler om Museets Hovedopgave og som er affattet aldeles overeensstemmende med det Udvalgs Ønske, som var nedsat til at drøfte et tidligere lignende Lovforslag, har heller ikke fundet nogen Modstand i Udvalget. Man har, for end hyderligere at tydeliggjøre den Tanke om Museets tvende Hovedformaal, som er udtaalt deri, kun stillet som Endringer et Par